

Dopis Ježíškovi (24.12.2014)

Nějak si nemohu vzpomenout, že bych kdy psala Ježíškovi o dárky. Přesto vidím sebe samu, jak otevírám okno ve svém pokojíčku. Vzduch prudce zavoní mrazem a mě zazebou bosé nohy. Přemýšlím, zda mám z parapetu smést čerstvě napadaný sníh, nakonec do něj dopis zapíchnu, zavřu okno a jdu se zahřát do postele. Ráno po dopisu zůstane za oknem jen téměř neznatelná rýha ve sněhu. Co v něm stálo a zda se mi má přání splnila, to už nevím. Vlastně ani nevím, zda je to vzpomínka skutečná, nebo je to jen sen o vzpomínce.

Se svými dětmi jsem ale dopisy Ježíškovi psala. Když byly úplně malé, zapisovala jsem jejich přání na papír, později jsem dělala popisky k obrázkům, které namalovaly. Někdy to bylo opravdu nutné, protože uspěchaný Ježíšek by se snadno mohl splést a místo hasičského auta donést třeba ... beránka v bedýnce. Nakonec jsme se dopracovali k tomu, že si děti popisovaly obrázky samy; nikdy Ježíškovi nepsaly opravdové dopisy, i když už to uměly, snad jim slova přišla málo názorná.

Zajímavé je, že se žádný z těchto dopisů neuchoval. Při nedávném úklidu jsem našla složku, ve které byly různé pohledy, korespondenční lístky a obrázky, které děti psaly a malovaly, ale žádný dopis Ježíškovi tam nebyl.

Možná si je Ježíšek odnesl, možná je skutečně pravda to, co jsem se dozvěděla v dětství a co jsem říkala i svým dětem a až nastane ten čas, budu to říkat i svým vnoučatům. Že ty hlavní dárky, ty nejdůležitější a nejtoužebněji očekávané nosí Ježíšek. A pak jsou také pod stromečkem dárky, které si dávají lidé, protože by Ježíšek úplně všechny dárky sám nadělit nestihl. A také proto, že se mají rádi a chtějí si udělat navzájem radost.

To bylo něco! To bylo to velké a důležité tajemství, které malé děti ještě nemohou znát, protože ještě samy ani žádné peníze nemají a neumějí nakupovat. A neznají ho zřejmě ani některé větší děti, které ve škole říkaly, že Ježíšek neexistuje. Samozřejmě, že existuje, jen je to celé trochu složitější. Něco jako je to s Mikulášem, Andělem a Čertem. Světem chodí ti praví, ale protože dětí je moc, tak jim s prověrkou dobrých skutků a hříchů a s roznášením dárků pomáhají převlečení lidé. Nakonec bylo vlastně vždycky lepší, když za vámi domů přišli ti nepraví, protože přece jen takový pravý Čert, to by mohlo být strašné a nebezpečné.

Nevím, do kolika let jsem tomu věřila. Myslím, že docela dlouho, byla jsem naivní a navíc tvrdohlavé dítě, které si svou představu nechtělo dát vzít.

Doba víry v Ježíška nakonec minula, ale čas vánočních přání přetrvával. Bylo toho tolik, co člověk potřeboval a/nebo po čem toužil! Občas nastalo pod stromečkem zklamání, protože mi „Ježíšek“ nadělil něco, co mě ani nenapadlo chtít. Kdo ví, zda to bylo tím, že jsem nepsala, neuměla psát ty dopisy, do kterých bylo možné svěřit i ta nejtajnější přání, nebo tím, že čím je člověk větší, tím častěji poznává, že jenom mít přání často nestačí.

Letošní advent je pro mě zvláštní. Jako by doba očekávání byla sama o sobě naplněním, stejně jako někdy bývá smyslem cesty cesta sama.

Obracela jsem se v minulých dnech proti proudu času a sama do sebe. Dokonce jsem si připravila tužku a papír a nahoru na stránku jsem napsala Milý Ježíšku, letos bych si pod stromeček moc a moc přála ... Ale pak jsem se zarazila, protože jsem zjistila, že si přeju samé věci, které se nedají zabalit do lesklého papíru a položit pod stromek. Ale možná se má přání skutečně dají splnit, když je vyslovím nahlas, když je napíšu. Tak to přece funguje v dávných příbězích a pohádkách. A já to letos musím zkusit, musím napsat svůj první dopis Ježíškovi.

Milý Ježíšku,

bud' tak hodný a dopřej nám dobrý rok. Aby byli moji blízcí zdraví a spokojení, aby byl dopřán klid na obyčejný život všem lidem dobré vůle. Dopřej nám, abychom se nemuseli bát zla, které přichází zvenčí a proti kterému se někdy nedá ubránit, a abychom měli dost síly bojovat se zlem, které přichází zevnitř. A prosím, stejně jako se zapaluje svíčka v okně, když je noc temná, zapal v nás světýlko naděje a nedovol, aby ho někdo uhasil. Ani my sami ne.

A děkuju Ti, že jsi mě znovu přesvědčil o tom, že když někdo blízký odejde z tohoto světa, tak nás neopouští, ale stává se naším anjelem. Co na tom, že je fousatý jako můj táta nebo se rád vzteká jako někteří králové.

Děkuju Tobě, ale také své rodině, přátelům a známým, ale i neznámým lidem za to, že jsou v mém životě. Že mi podají ruku nebo slovo ve chvíli, kdy bych bez jejich opory upadla.

Děkuju za všechno.

Dopíšu dopis a zavřu oči. Rázem slyším, jak hlasitě sníh vrže pod nohama. Vzduch je čistý a ostrý, je studený v krku, i když mám přes ústa šálu. Zvonění z kostelní věže se nese daleko. Na nebi tiše cinkají hvězdy.

Scházíme se na křižovatce cest ve městě na kříži. Postavíme se do kroužku, škrtneme zápalky zkřehlýma rukama a zapalujeme si každý svou svíčku. Pomalu se vydáváme ke kostelu na půlnoční a neseme s sebou své světlo.

Nastává tichá noc.

Je současně tehdy a současně teď. Světlo stále svítí, je doba zázraků. Zastavme se na chvíli.

Nadchází přesvatá noc.

{fshare}